

SZONETTJEIM

Finta Kata

Harmadik verseskötete

A címlapon: Sziklák

SZONETTJEIM

HARMADIK VERSESKÖTET

Előszó

Finta Katalin újabb könyvének ajánlójaként nagyon nehéz a dolgom! Verseiben az élet szeretete, A család, a haza sorsa és jeleni életének hírmondóját ismerhettem meg. Tehetséges, jó lírikusnak tartom, ami azt jelenti, hogy bárhová fordul a mai zúrórs világban témát keresve, mindig olyan pontot tapint, érint, amely a társadalom vagy saját világának egy-egy fordulatos témája.

Ismerem verseit és szeretem. Rímeibe botlom minden újság szerkesztésekor és örömmel tapasztalom, hogy összhangban vannak a költői mesterség minden apró szabályával. Kiváló képi világa felemeli a verset a legjobbak közé! Milyen költő is ő? Kicsit népies, kicsit urbánus és néha alanyi, mert saját maga körül is tud jó témákat találni. Általában a népes nyolcas és felezős rímeket használ, de olvasztó tégelyében szépen sorakoznak rímei és hasonlóság nélkül szabad verseket is ír, de kevesebbet. A hagyományos formavilág jellemzi. Szép verseiben hitet tesz jelenünkre és feltérképezi a jó reményt, hogy megváltozhat minden ami rossz!

Jelen kötetében szonettekhez nyúl biztos kézzel, mert ismeri szabályait és tudja, szonetthez csak az nyúlhat, aki tudja mi is az! Különlegesen érdekes szonettjeihez a Szabó Lőrinc világ áll közelebb, mégis egyedien oldotta meg szonett koszorúját, vagy éppen mester szonettjeit. Jók a visszacsengések és a záró tercinaig jutva egy különös élmény fog meg bennünket. Finta Katalin tudja ezt is. Különös képi világában jól megfér a szerelem, a haza és a hit. E hármasságon belül a család és a szerelem. Örömmel írtam előszót szép kötetéhez, mely most már a sokadik, hogy hadd sorakozzon a többi mellett és maradjon fenn az eltörölhetetlen, nem divatszzerű térképen a Mindenség hatalmas mellkasa alatt.

Kívánok jó elfogadtatást, sok örömet és olvasót könyvéhez. Mint a Batsányi Cserhát Művész Kör tagjának további jó munkát és sok-sok díjat és elismerést, mindehhez jó egészséget!

Tisztelő szeretettel:

Lovag Bornemisza Attila író,
elnök-főszerkesztő, Szent Lázár lovagparancsnok

Kislány fehér ruhában

Balassagyarmat, 2009. június 26.

Kislány hófehér fodros ruhácskában,
könnyed táncot lejt orcáján mosollyal,
szoknyáján fodrok pörögnek a szélben,
mint hópihéék a hideg téli fagyban.

Pántlikával megkötött szőke haja
a napsugárban aranyosan ragyog,
táncot lejtő kislány üde mozgással
fáradt ember arcára mosolyt fakaszt.

Oly szép a meleget sugárzó tavasz,
ünnepi köntöst ölt az öreg Föld,
a fagyos talaj gyorsan szárad.

Kislány táncát a viruló fák alatt
fáradt emberek mosolya kíséri
örömet égből angyalraj figyeli.

HIDD EL, SZÉP A VILÁG

Vedd észre, ami kellemes neked.
Örülj a felkelő Napnak, gyönyörködj a
virágzó fákban, télen csodáld
a szállingózó hópelyheket,
örülj egy kismadárnak és a
gyermekkacagásnak!

Csend

2009. augusztus 29.

Csend ül a fényben - nekem ez remény,
ha süt a Nap, és bérceken zúg a szél.
Mert mindig jó veled élni kedvesem,
a fényt csak te sugározhatod felém.

Csend ül a szélben és a napfényben,
ha szikrákat szór csendes zenével.
Hevesen ver, s lüktet a fájó szívem,
ha énfelém közeledsz édesem.

Égi tűneményt nézünk minden este,
a kezünket fogva egymás mellett
ragyogó csillagok fényében fürödve.

Majd együtt hallgatjuk a mély csendet,
kérlek, maradj meg nekem örökre,
így éljünk boldogan, reménykedve.

SZERELEM

Megtaláltam Őt, már nem vagyok egyedül.
Mindig ott van mellettem. Együtt álmodunk.
Álmodozom Vele csendben és békességben.

Tavaszcím

2010. február 3.

Lobogó tűz mellett ülök szobámba',
– s kinézek a tájra – hópihéék ágya
mindenhol, amerre a szemem ellát
csillogó fehér ruhát ölt magára.

Duruzsoló kályha lángjai mellett
a közelgő tavaszt várom merengve,
mindenhol sűrű a csend körülöttem.
Bizsereg a szívem, s vár valamire.

Ha melegen süt le rám a napsugár,
s olvadozni kezdenek a jégtáblák:
majd virágba borulnak az orgonák,
madarak dalától zeng majd a határ.

**Tavaszcím balzsamos illatát érzem
szívem csordultig telt szeretettel.**

SZOMORÚSÁG

Ne mélyedj el a szomorúságban.
Az élet szép. Nézz körül,
mert minden tavasszal kizöldül a rét,
virágok nyílnak a mezőn,
a fákon madarak csivitelnek.
Emberek vesznek körül, akik
szeretnek, ha Te is szereted őket!

Ablakból a világra

(A méz)

2010. április 21.

Ablakomban könnyökölve kinézek,
virágokkal teli kertre tekintek.
Napsugár fénye élteti a tájat,
barackfa nyújt árnyékot a mamának.

Kis patak fut a lejtőn csörgedezve,
kisleány ül partján tőle nem messze.
koszorút fon virágokból illatot,
fejre kerül koronaként a dísz most.

Tarka lepkék röpdösnek el fölötte,
virágporral megtelt méhek zümmögve
szállnak vissza a kaptárba sietve.

Lépes-mézet gyűjtögetnek kaptárba,
mézes-kalácsot süt ebből anyuka,
majd ünnepre - családjának találja!

MOSOLYOD

nem kerül pénzbe
a mosoly, ha orcádra kiül.
Boldogság és szeretet vesz körül,
ha mások arcán is mosolyt fakasztasz.
Fizetni sem kell érte,
benned mégis jó érzést kelt.

Májusi szonett

2010. április 23.

Korán van még, friss szellő fúj Keletről,
rám süt a nap, kinyitom a szememet.
Mélyen szívok tüdőmbe friss levegőt,
mert reggelenként ez éltet engemet.

Ablakomon bekacsint a napsugár,
gyorsan fürdöm, fölfrissülök ezután.
Felöltözve s megfésülve, jövök már
leülök az asztal mellé, kávé vár.

Tányéromon vajás kenyér, kakaó,
gyorsan eszem, sietek, a munka vár,
s gyönyörű tavaszt érzek az utcán,

kinyílt már a kankalin és tulipán.

**Szeretem a május havát, tavasz van,
enyhe szellő suttog nekem titkokat.**

TERMÉSZET EREJE

Sokat tanulhatunk a természettől.
A megújuló tavasz lelkünket fiatalítja,
bátorságot ad a kezdeményezésre,
és jókedvre derít.

Júniusi áradat

2010. június 27.

Sétálni indulok fényes nyári nap,
melegben nézem a kirakatokat.
Dörgés ereje rázza meg a fákat,
ijedten húzom össze a ruhámat.

A derült kék ég beborul felettem,
villám csapkod a fekete fellegből,
fal mellé húzódok a zord időtől,
s az ernyőmet fejem fölé emelem.

Olyan az élet, mint a nyári zápor,
viharosan tör, váratlanul támad;
attól kell rettegni, mindjárt elsodor...

zúgva, hömpölyögve tör ránk az ár,
**tengervíz zúdul be az otthonokba,
s elönt mindent, ami az útjában áll.**

CSEND

Ülök magamban.
A csendet hallgatom.
Gondolkodom.

Dúdolom a dalod

Szonett duó

2010. október 12.

1.

Lombsátorban hallgatom múzsám dalát,
szívembe hatoló csodás szopránját
átjárja fájó lelkem minden zugát,
kezemmel dobolom csodás ritmusát.

Holdfénynél álmodva libbensz énfelém,
fátyolod felhők közt kúszik utánad...
Míg hallom dalod kísérő akkordját,
a vágy és a bánat engem elemészt.

Lombok árnyékában halkán dalolom
a gyönyörűen zengő akkordokat
s lágy muzsika mellett száll sóhajom,

lelkünk összeforrt vad vágyainkkal.

**Gondolatban már eljöttél hozzám,
s Te ezerszer játszottad zongorán.**

2.

Mély csend mindenhol, gyertyák lobogása,
lelkemben megszólal a halk szopránod...
sóhajaink szállnak a magasságba...
álmodunk együtt, szemünket lezárva.

Álmomban hallom suttogó hangodat
halk zene fülemnek. Békés a lelkem,
ha pirkad a hajnal, s te itt mellettem:
nézem szemed, a ragyogó csillagot...

Csöndben figyelem a hajnal ébredését
ne zavarjam meg a szép álmodat,
elmúlik a hajnal, kéklík már az ég...

rám mosolyogsz és álmosan sóhajtasz,
szemed kéklőn fénylik, **boldoggá tettél**
csodás dalodat dúdolom örökké...

A csend zenél

Szonett-duó

2010. október 15.

1.

Csodás ez a csend, amerre ballagok...
árnyas fák alatt rád tekint a Hold.
Csillagösvényen... rózsák tövében
árnyak közt bújva csak Téged látlak ott?

Hallod a zenét? Egy gitár húrja sír
fák lombja között madár csicsereg...
csak Rád gondolok, s némán merengek,
már többet nem bír el e fájó szív...

Széllal száll hangod, mint galamb úgy suhan
puha fehér szárnyán fut képzeletem
holdfények táncával – lépteddel... halkan,

csillag fényében egy dalt üzensz nekem...

Mit súghat felém, tán szél a sóhajod?
Siess édesem... légy mindig énvelem.

2.

Mély csend mindenhol... csak a szél dalol...
Vagy talán a szíved dobbanása fél?
Csitt... rózsák tövében a csend beszél,
illatpára száll... ha feljött már a Hold.

Hárfák húrja zeng... Angyal száll ide le,
figyeld a csendben, mit mond a szívem,
Hajtsd ide a fejed, ne szólj semmit sem:
egy csodás varázslat, hidd el ezt nekem.

Csak halkán suttogjál, azt is megértem,
úgy ver a szívem, szép titkokat remél:
bújjál keblemre, mert te leszel enyém.

Jöjj hozzám, orgonaillat felém szállt,
lágy zene mellett hallgassuk a csendet,
miénk lesz a világ mindörökre már...

IMA

Imádkozom este és reggel.
Magam mondom el az imám,
de nem vagyok egyedül.
Csend és béke vesz körül.
Istennel beszélgetek,
s Ő meghallgat,
mert szeret engem!

Susog a csend

Szonett-duó

Balassagyarmat, 2010. október 18.

1.

Halkan szólj, mert hallom, hogy susog a csend
tavaszi szél hozza – üzeni nekünk:
lesz még kikelet, ha Isten lesz velünk,
csillagfényben élünk, mindnyájan itt lenn.

Harmatos rétekig hallszik a szoprán
kísérő zenéje csodálatos gitár...
sír a hegedű... mélyen a zongora,
csendben álmodó hangja szívünkbe mar.

Varázslatos éjen siettél hozzám
fényes utakon láttalak meg én,
fátylad lebbenését csendben vártam.

Széllal szállt hangod, s amikor lépkedtél
**nem hallottam meg a csalogány dalát,
telve reménnyel, mert csak te kétkedtél...**

2.

Amíg bent susog a csend, a kiskertben
a kankalin kinyílt a bokrok alatt,
ahol rigók csipkedik a magokat.
Zongora akkordja hangzik odabenn,

a harmatos fűben járunk mezítláb,
ablakhoz lopódzunk, karomba zárlak,
a dallamok fenn a magasba szállnak...
csodás, míg hallgatjuk a melódiát.

Csitt... maradjunk csendben, most ne beszélj.
- angyalok dallamát hallom a légben -
figyelj... a fák fölött muzsikál a szél.

Mármoros éjjel jöttél hozzám, édes...
vágyaim gyötörtek, hogy meglássalak,
súgd a fülemben, igazán szeretsz-e?

DALLAMOK SZÁRNYÁN

Egy szép zeneszám,
vagy kellemes dallam
megnyugtatja lelkünket.
Behunyom a szemem, és hagyom
gondolataimat szárnyalni a
magasba, fel, a csillagos éjig...

Mesél az erdő...

(Szonett trilógia)

2010. október 20.

1.

Óh, mily' jó veled erdőben sétálni,
míg a sas felszáll, fel a magas égig,
kiterjesztett szárnyát, erős lábait
lent csodálkozva nézik fiókái.

Lépteink alatt gallyak ropognak,
a fák tetején madarak pihennek,
katicabogarak szállnak sietve,
s búsan szól a fán egy özvegy madár...

Csitt... hallgatom, az erdő mit mesél...
madarak halk dala csendesen kíséri,
talpunk alá falevelet hord a szél...

a virágok közt méhek döngicsélnek,
szárnyuk alá rejtik a virágporát,
s hazaszállnak gyűjtve édes mézet.

2.

Míg ősfák alatt az erdő megpihen,
alant zöld békák sokasága brekeg,
fenn tátja a száját kismadár-sereg,
s madár dala hallszik a fák tetején...

Csendesen zsong az erdő, ha szél támad
mókusok ugrálnak, a gally megreccsen,
hangyaraj sietve nyüzsög fatörzsén,
hátukon hordozzák nagy bábjaikat.

Enyhe szellőtől levelek zizegnek,
a nyár éltető melegét siratják,
nekik már őszi levelek üzennek.

Pengeti a tücsök hegedűje húrját
ág tetején nagyot kacsint egy bagoly...
vidáman még egyszer nagyot huhog.

3.

Mi ketten csendben átkarolva egymást
sétálgatunk ősfák ágai között
- hallgatva, mit mesél az erdő nekünk -
míg balzsamos illatok felénk szállnak...

Szívünk hevesen ver, éled a szerelmem,
ennyi csodát megélni nem reméltem,
szép fejed hajtsd a vállamra és nézz a
szemembe, tudjam, Te mit üzensz nekem.

Mit mesélt az erdő, este elmondod -
csendesen, halk zeneszó mellett - egymást
ölelve - várjuk a pirkadó hajnalt

s lélekben felszállunk a fellegekbe,
ketten ülünk a Göncölszekerén,
álmunknak már sohasem lesz vége.

ÖRÖM

Öröm tölt el azért, mert élek.
Örülök az életnek.
Ezen gondolkodom.
Ezért minden nap imádkozom.
Az élet szép lehet, ha én is úgy akarom.

Vadon mélyén

(Trilógia)

1.

Erdő sűrűjén őzcsapat lépeget
rettenve-figyelve rezdülésekre,
jobbra és balra riadtan tekintve,
amikor közelben veszélyt éreznek.

Sötét égen ragyog már a telihold
sűrű bokrok között a bagoly huhog,
éjszaka mélyén félelmes a vadon,
nem olyan nyugalmas, mint valaha volt.

Csendben osonnak bokrok közt az őzek,
rettegnek – farkasok bűzét érzik már.
Vigyázva suhannak, hisz' vész közeleg

feléjük, félelem járja át testüket.

**Ózanya gidáit féltve tereli,
gyerünk már! – mintha sugallná nekik...**

2.

Tóparti békák hangosan brekegnek,
vígán élnek, sötétben sem félnek,
mert a gólyamadár nem vadász éjjel
- csendben tojásain fészékében pihen.

Messzire elhangzó békák kórusát,
tücskök zenéje kíséri csendesen;
őzgidát ijeszti, ha madár rebben,
menten futásnak ered az őzcsapat.

Vadonban úr a természet ereje
- megváltoztatni helyes nem lenne,
a gyöngébbeknek csekély az esélye...

erdőben másként nem járható az út
**mert az erő győzedelmeskedik,
inkább bújjon el, ki nem bír futni!**

3.

Az éjt bejárja farkas üvöltése,
szerte az erdőn apróvadak félve
húzzák össze magukat, hogy életbe-
maradjanak, a természetnek esdve.

Fák közt szarvasok, bokrok alatt nyulak
rezzenés nélkül egymáshoz bújnak,
nehogy felfedje őket a farkas-horda,
rettegve telik az idő, percek múlnak,

ködpaplan lepi be a fák ágait,
holdfénytől óvón eltakarja őket,
meg sem moccannak, a merev lábaik

görcsbe rándulva szusszanás nélkül
**várva kísértő éjszaka múlását,
jó volna békésen aludni végül!**

ÁRNYÉK

Csak én látom az árnyékom.
Magam vagyok, senki sincs velem.
Egyedül sétálok, csak árnyékom kísér
változtatlanul – hűségesen.

Karácsony estén

Szonett-duó

2010. december 7.

1.

Ünnepre szólít a harang e napon
a téli tájra néma csend borul...
díszbe öltözött hívók serege
hátatelt szívvel siet a templomba.

Názáretben megszületett a Kisdéd,
hozzá az utat üstökös mutatja.
Bárányok mellett nyugszik, leszállt a
Földre, jászolyba', - megváltani minket.

Fénytől csillogó pelyhekben hull a hó,
- ünnepi díszben pompázik a táj -
fehér paplanja lelket simogató.

Várakozásokkal megtelve szívünk
havas úton sikló szánon jövünk,
ma este a Kisdedet köszöntjük.

APRÓ ÖRÖMÖK

Ha körül nézel, szépség vesz körül:
Apró örömkben gyönyörködj:
egy szép virág, katicabogár,
színes naplemente vagy
a csillagos ég
– kell-e ennél több még?

2.

Hajléktalan Karácsonya

Templomi orgona zengő hangjával
karácsonyi ének a magasba száll,
vegyül csillogó fenyők illatával...
tömjén füstjébe... oltár két oldalán.

Szakadt cipőbe', rongyos ruhájába'
éhes hajléktalan görnyedt testével
halad a templomban lassú léptekkel,
tán' nem is látja az égő gyertyákat.

Mellékoltárhoz igyekszik remegve,
a jászolyban nyugvó Kiszézus elé,
kezét összetéve térdel előtte, s

behunyt szemével, imádkozik csendbe'...

**- föltekint az ünneplő tömegre -
lankad a teste, s elhagyja lelke...**

AZ ÉLET ÉRTÉK

A növényeké, állatoké épp úgy,
mint az emberé.
Minden életnek
segítséget kell nyújtani.

Jó a kikelet

2011. január 30.

Odakünn mindenhol hóborított táj,
faágakon jégcsapok csillogása,
derült ég ragyog hófehér határra,
a fákra meleg napsugár csókja vár.

Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
sík lejtőn nesztelen síelők-szánok
s gyerekek zshivaja tölti be a tájat...
oszlopon fekete varjak kárognak.

Csendben jó a kikelet, olvad a jég...
madár dalától lesz hangos a határ,
zöldül az erdő, felettünk kék az ég.

Kéményen fészket rak a gólyamadár,
lelkünk ujjong, szívünkben szeretet,
(érezzük:) tavasz lesz - nemsokára már.

FÉNY

Fény nélkül nincs élet.
A fény élteni a növényeket,
befedi Földünket csodás virágokkal,
megajándékoz minden jóval,
megszépíti életünket.
Milyen lehangoló lenne az élet
örök sötétségben...

Itt a tavasz!

Budapest, 2011. március 29.

Hiába zúg a szél, a tél múlik már,
kabátot magunkon összehúzzuk,
néha-néha kicsit még didergünk,
de kiderült az ég, virágos a táj...

A fecskék útra keltek Afrikából,
fárasztó útjuk után hazatérnek,
elfoglalják a fészket, gondosan
igazítják, javítják, majd utána

tojásokat lerakják, egymást váltva
melengetik, időnként kevergetik,
vigyázzák, majd kikelnek, nemsokára

tátognak és csipognak a kislecskék.

**Fecskemama elszáll, madárétket
csőrből hoz, s úgy eteti fiókáit.**

ÉLET

Csendben és békességben élni jó.
Ha utamon engem a szeretet
árnyékként kísér, elfogadom.
Én a szeretet útját járom,
ezért élni – nagyon jó!

Esőben - szonett

2011. június 14.

Beborult felettünk a napfényes égbolt,
sétáljunk egyet, búsulni elég volt.
Ne félj az esőtől, én melletted leszek,
féltem őrizlek én, megfogom a kezéd.

Fájdalom tölti be szomorú szívemet,
kérek, gyógyítsd be fájó sebeimet.
Olyan az életem, mint a nyári zápor,
hiába sóhajtok, maradok csak vándor.

Mikor lesz felettünk ragyogó kék az ég?
Mit gondolsz kedvesem, leszünk még boldogok?
Úgy szeressél engem, mint valaha rég',

melletted maradok... szomorú ne légy!

**Napsütésben, csókjaid tüzeiben
boldogság tölt el, ha rád gondolok!**

MOSOLY

Akkor is próbálj mosolyogni,
ha nem megy minden jól.
Akkor is, ha valakinek nem tetszik,
s ha szeretethiányt érzünk,
mert mosolygással
gyorsabban túlesünk a bajainkon.

Elnémul a táj

Szonett-duó - 2011. július 31.

1

Csendes az erdő, üres madárfészek
magányosan leng a faágon... árván
búslakodik, mint az én lelkem árnya
homályba révedezve, ha rám néznek.

Néma táj körülölel, csak szél süvölt,
faágakon reccsen a gally, már félholt.
Lelkem őre láncsa csörren, fenn a hold,
a csöndet zavarva, csak farkas üvölt.

Szívem remeg, oly félelmetes a táj,
sziklatömb tetején fekete sasmadár
figyel a földre, éhesen koncra vár.

Mi ez a csend, mért nem dalol a madár?

**Fészekben fiókák éhesen várják
anyjukat. Senki se tudja, merre jár?**

2.

Félve tekintek szét a néma tájon,
fülem hallja, mire készül a FÖLD,
a szél se rebben, már semmi sem zöld,
némaság mindenhol a rónaságon.

Vétkes ember, Földünket lerombolta,
kizsákmányolta - éltető javaink
már sehol: nem teremnek magvaink,
senkit nem kímél a sors, kakukkszóra

hiába várunk! Már az idő eljött!
Ember! Szállj magadba, bánjad bűneid,
érezd vétkeid, kérjél kegyelemet,

míg erdőben újra dalol a madár,
fiókák többé ne éhezzenek!
Étket csőrben hoz az anyamadár!

IHLET

Miért van az, néha hiába
próbálkozunk egy művet megalkotni,
csak gondolkodunk és kínlódunk,
s amit leírunk, vagy megalkotunk,
mégsem az, amit elképzeltünk.
S ha érezzük, hogy megszáll az ihlet,
alkotási vágyunk egyszerre vele érkezik,
és szinte játszi-könnyedséggel elvégezzük,
ami addig nem sikerült!

Elsuhant álom

2011. augusztus 3.

Fényes tükörben csak bámulom magam,
gyenge-ártatlan - még kisleány vagyok,
képzeletemben már repülök hozzád,
veled szárnyalnék, láttalak álomban.

Elém toppantál, jöttél, fehér lovon
megláttam arcod, nagyot dobbant szívem,
előttem álltál, csókkal köszöntöttél
daliás alakod csodálni tudtam.

Fényes tükörben álomban fürödve
szemem behunyva, láttam a jövőt...
hittem, te leszel életem öröme.

Sok idő pergett le homokórámon...
vágytam hozzád, érted sóvárogтам,
hiába vártalak... elszállt az álom...

ÁLOM

Ébren álmodni, ábrándozni ugyanaz.
Kellemes néha kikapcsolódni,
s hagyni a gondolatainkat
szabadon csapongni.
De ne essünk túlzásba,
mert nem minden álom válik
valósággá, amiről ábrándozunk!

Látomás kísérteties alkonyon

Szonett – öt részben

2011. augusztus 11.

1.

Nyugovóra készül fáradt napsugár,
az ég kékje mindjárt ón-szürkére vált;
hegyek árnya lomhán néz vissza ránk:
a szép napból csak falatnyi maradt már.

Sziklák felől enyhe szellő fúj felénk,
fák lombja közt madár félve felrebben,
fészket keres, halk neszekre figyel, s
fiókáit védi, – ellenséget nem remél.

Sötét felhők közelednek, nagy vihar
van készülődben, villámok csapkodnak
a fákra, s meg-megrázza lombsátrukat.

Távol s közelben csendesedik minden,
szél tördel ágat, s jajgatnak a fák,
kakukk szól, éles hangja csendre vár.

2.

Kakukk szólal, éles hangja csendre vár,
eső eláll, de vihar nem csendesül,
villámok csapkodnak mindenfelől,
széltől megszáradnak az ágak, nagy kár...

Félelmetes mennydörgés után lecsap
a villám, száraz gallyak lángja lobban,
letört ág földre érve nagyot koppan,
égés terjed, fák közt a tűzláng felcsap.

Ég az erdő, ropogó tűz s vész elől
félve menekül, most nem vadászik
veszélyt lát, sebesen fut minden élő

egymásra megfeszítve izmaikat,
most a kígyók nem jelentnek veszélyt,
földön kúsznak, farkas sem vadászik.

3.

Kígyók kúsznak, farkasok nem vadásznak,
kísérteti alkonyatban nincs harag.
Minden élő – akár ember vagy állat –
féltik véges életük, mélyen hallgatnak.

Hiába volt még tegnap sűrű erdő,
ma helyét csupán hamu, s por lepi be,
bűnösöket istenátka utolérte –
itt a vég! De mindez még nem elég!

Földrengés rombolja le a falakat,
majd szélvihar söpör el mindent, ami
megmaradt. Nincs ki lakja a házakat.

Isten megadott mindent, ami kellett,
földet-vizet élőlényt, teremtett
embert, ki mindezt nem érdemelte.

4.

Ember, aki mindezt nem érdemelte,
pazarolta a Föld minden vagyonát,
nem teljesítette Isten parancsát,
s nem vigyázott a csodás természetre.

Haragos Isten ezt megelégelte!
Hiába szólt, nem hallgatott parancsára,
követét gógösen elutasította,
kezét gonosznak nyújtva, szavát hitte.

S hallszik az Úr hangja: „**a bánat késő,
napjaitok már megszámoltattak...
azt is reátok szabom büntetésül,**

**végig kell néznetek Föld pusztulását,
keserves könnyekkel kell megsiratni,
mit nektek kellett volna megvédeni!”**

5.

Földet nektek kellett volna megvédeni!
Tenger partján emberek sokasága
a jéghegyek olvadását bámulja:
álmukból ébredve ártatlan medvék

járják a tájat, élelmet kutatva.
Hiába már, a jéghegyek olvadnak,
a jegesmedvéknek nem jut jó falat,
csupán sok kilométer távolságra

lelnek élelmet emberlakta helyen.
Vándormadarak sem találják már a
helyüket, 'hol korábban pihentek.

Ember! Az éltető Földdel mit tettél?
**Nincs több kegyelem, nem érdemlitek,
hogyan tovább éljeteztek e szép Földtekén!**

ALAGÚT

Szemem behunyom.
Látom a szűk alagút végét.
Ott várnak rám mindnyájan,
akiket szerettem.

Remény

Balassagyarmat, 2011. augusztus 18.

Egy kicsiny falucskában: Kisbárkányban
Cserhát hegylánc lábánál születtem,
tanítóék második gyermeke voltam,
ifjú éveim örömben töltöttem,

ahol zárt világban éreztem magam,
egyedül éltem a sokadalomban,
s nem tudtam áttörni a burkolatom,
szebb jövőt nem (csak) magamnak akartam!

Maradtak óhajok a gondolatok,
hiába minden, nem jöttek szebb napok,
azt hittem, mindig bezárva maradok,

ezért forró vágyaim megmaradtak.

**Erős vagyok, bízom az Istenben,
és a szebb jövőben reménykedem!**

TAPASZTALAT

Akit bársonytakarók közt nevelnek,
nem szerezhet tapasztalatokat,
csak úgy, ha kipróbálja magát
az élet minden napjában.
Addig senki sem értheti meg az
életet, amíg nem küzd meg
a rá mért megpróbáltatásokkal.

Fúj a hideg szél

2011. szeptember 15.

Mennydörög az ég és fúj a hideg szél,
gyere ide mellém, tőlem sose félj.
Fenn a faágon fészkel egy kismadár,
siess az ölembe, mely csak téged vár.

Elhalt már a vihar, zeng a madárdal,
hallgassuk együtt, most nyílik a hajnal,
fényben csillan erdő, megázott a föld,
virágözön fölött puha párnás köd.

Szép nap virrad ránk, én szerelmesem...
csak figyeld a csendet... hunyd le két szemed...
s gondolj rám akkor (is), ha hajnal dereng.

Csodás nap köszönt ránk, hidd el nekem:
kart-karbaöltve holdvilágos éjen
boldogság felé együtt jössz velem.

IGAZ SZERELEM

Ha valakit szeretünk,
arra mindig gondolnunk kell,
az ő gondolatai-gondjai is a miénk,
arca elkísér bennünket mindenhová;
éjjel és nappal tudatunkban
hordozzuk a valóságát, még álmatlan
éjszakák vívódásaiban is.
Szóval: nem tudunk, és nem is
akarunk szabadulni tőle!
(Idézet Életem regényéből.)

Búcsúzik a nyár

1. Fecskék

2011. szeptember végén

Hiába zöld a táj, búcsúzik a nyár...
hiába nyílik még virág a réten
tarka lepkék szárnya viríthat kéken,
nem lesz tovább nyár, itt van az ősz már.

Csapatokban búcsúzkodnak a fecskék,
hosszú úton szállnak ismeretlen tájon
egyszer megpihennek hosszú útjukon,
úgy röppennek el, mint a tarka lepkék.

Nem csicseregnek már az ereszalján
- üres fészkekre ki vigyáz ezután? -
árva otthonukat nekünk hagyták.

Nem tehetünk róla, ilyen az élet!

**Vigasztaljon minket: jövő tavaszon
újra elfoglalják (az) elárvult fészket.**

PILLANAT

Ne siettesd az időt,
úgyis gyorsan múlik.

Ne rohanj előre...
még nagyon sok mindennel kell
az életben megismerkedned.

Búcsúzik a nyár

2. Gólyák

2011. szeptember végén

A gólya-pár meleg nyáron megpihen
tanítgatják kis gólyákat repülni, (de)
nem jó nekik a hideg, költözködni
készülnek. Minden gólya útra kel.

Kéményeken gólyafészkek üresek...
csendes lesz a táj... nem kelepelnek
idén nekünk már. Csapatokban szállnak
új hazájukban is fészek várja őket,

ahol télen-nyáron forrón süt a nap,
vidáman élnek. Nem kell soha fűteni,
jövő nyárig békességben várhatnak.

Nem tehetünk ellene, ez az élet
**rendje, vigasztaljon minket, ha majd
meleg tavasz lesz, ismét hazajönnék.**

GONDOLKOZZ

mindig pozitívan. A szavaidat
óvatosan és megfontoltan ejtsd ki,
mivel azok valósággá válhatnak, s a
meggondolatlanul mondott szavakat
sorsod magad ellen fordíthatja.

Viharban

2011. október 5.

Vihar közeleg az éj leple alatt,
színes faleveleket görget a szél,
se embert, se állatot nem kímél...
s ha mennydörögni kezd, lecsap a villám.

Lezúduló eső elől futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, (de) nincs hová a fejem letenni.
Én Istenem, segíts... Mi lesz velem?

Erdő mélyén mindenütt néma a csend,
már nem villámlik... a vihar is elült,
harkály-doktor kopog a fán odafenn.

Derült és kék az égbolt felettem...
a tájon mély csend honol körülöttem
- elmúlt fáradságom - megpihentem.

BOLDOGSÁG

olyan, mint a felhő:
addig boldog az ember,
amíg érzi, hogy az.
Utána úgy elillan,
mint a szellő...

Zárszó

Nehéz, gondokkal teli életem végigkísérték Ady Endre: *Az Úr érkezése* c. költeményének sorai: „*Mikor elhagytak, amikor a lelkem roskadozva vittem, csöndesen és váratlanul átölelt az Isten.*” A vers mély gondolata gyakran szerepel kislány korom óta vezetett naplóim, majd az utána következő években készült novelláim és regényeim sorai közt. Mert hittem varázserejű szavaiban, sokszor imádságként idéztem fel magamban, s éreztem, hogy a Teremtő nekem a nehéz, kilátástalan helyzetekben erőt adott és mindig megsegített.

Csodával határos, hogy miközben a család minden vagyona Erdélyből való menekülésünk közben odaveszett, a naplók és az akkori kislány féltett kincsei: imakönyvek, fényképezőgép és fotók a vérzivataros időket, a zavaros időket átvészelve épségben megmaradtak.

Sok-sok év után, nyugdíjas koromban, lakás tatarozása közben kerültek kezembe a megmentett kis csomag kincsei; ennek köszönhetően örökíthettem meg hű ábrázolással fiatalságom szép emlékei mellett a háború borzalmait, mert a front alatt is, az ablaktalan, hideg szobában hasalva írtam naplómba szinte történelmi hűséggel az átélt napok eseményeit.

Több évtizedet hátrahagyva, fiatalos lendülettel, önszorgalomból kezdtem a számítógép rejtelseinek megismeréséhez, majd sok-sok novella, utána több rövidebb-hosszabb kisregény összeállításához, majd a 14 kötetre terjedő Életem regénye írásához. Abban rögzítettem az egykori művészi pályára készülő kislány reményeit, akit a sors más irányba terelt. Írásaimban van öröm- és bánat, szerelem és küzdelem, háború és borzalom, minden, ami előfordulhat egy hosszú élet éve alatt. A naplószerű írás átível két világháborút, három rendszerváltást, majd a válság éve kezdetének egyre nehezedő idejét. A regény lapjai őrzik az átélt két sikertelen házasságom nehézségeit, gyermekeim nevelése- és taníttatásának éveit, utána a nyugdíjas idő örömeit-küzdelmeit kötöttem csokorba, bekapcsolódva kedves unokáim nevelésébe.

Mostanáig 31 alkotás olvasható a Széchényi Könyvtár **mek.oszk.hu oldalán**, mivel a nyomtatásra nem tudtam a szükséges összeget előteremteni.

2000-ben alkottam meg első versemet, 2004-ben kettőt, 2005-ben 13-at, utána évenként egyre szaporodtak, ma már nehéz megszámolni, de verseim száma jóval meghaladja a 200-at. Pályázatra beküldött költeményeim során a Batsányi Cserhát Művész Körtől előbb Art-díjas, majd nívódíjas költői címet nyertem el.

Szonettek írásával csupán 2009-től kezdtem komolyan foglalkozni, mivel nagyon megtetszett ennek a versformának a zártsága, s különösen az ölelkező rímképletek hangulata. Eddig 25 szonettet írtam, köztük többet duo-ként és trilógiaként is. A mester-szonettekhez korábban még nem éreztem kellő gyakorlottságot.

E kis kötetben a szonettjeimet jelenítem meg, s szeretném, ha elnyerném vele kedves olvasóim figyelmét.

A kötetet 2011. novemberében állítottam össze.

A szerző